

PARIISI LESK

KIMBERLY
BELLE

Originaali tiitel:
Kimberly Belle
The Paris Widow
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Õnne Sirel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Kimberly S. Belle Books, LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12449624
ISBN 978-9916-31-561-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Bellale.

See on täielikult sulle pühendatud.

PROLOOG

Nice, Prantsusmaa

*See, mis võib meile tunduda valusa katsumusena, osutub sageli
varjatud õnnistuseks.*

OSCAR WILDE

Nice'is Côte d'Azuri lennujaamas lennukist väljuv kena naine ei erinenud millegi poolest ülejäänud vaevatud moega reisijatest. Kortsus T-särk teksade peal, mille paremal reiel on tundmatut päritolu plekk, juuksed peatoest sassis hobusesappa veetud. Üle ta parema õla oli visatud seljakott, millele andsid raskust esemed, mis polnud tegelikult tema omad, ehkki nägid välja nii, nagu võinuksid seda vabalt olla. Ta oli neid seitse tundi kestnud lennu ajal sorteerinud, täpselt nii kaua, et koti sisu hakkaks tuttav tunduma.

„Ärge seda ära kaotage,“ oli türklane kotti ta käevangu riputades öelnud ja ta oli sellega hakkama saanud.

Lennukist välja viiv sild suunas ta terminali ja ta jäi viieliikmelise

pere selja taha toppama, möödudes väravatest, mis kasvasid ämblikukoibadena välja klaasseintest, nende taga avanes silmipimestav vaade sillerdavale Vahemerele, mille türkiissinine värv oli nii ere, et põletas ta silmi. Seljakott õlal pörkus üles-alla hüpeldes vastu abaluud ja ta süda tõi kuuldavale tasase helina.

Ta läbis passikontrolli tänu klaasi taga istuva töötaja hoolikale valimisele probleemideta. Meesterahvas, see oli kõige olulisem. Ei liiga noor ega liiga vana, mitte kõige kenam, kes sai kümnepallisüsteemis hindeks viis, vastandudes nii naise kindlale kaheksale – vähemalt nii olid mitmed mehed talle väitnud. Ilmselt oli seegi mees sama meelt, kuna löi heakskiitva noogutuse saatel ta passi templi. Prantslased olid juba kord sellised. Üksainus naeratus neile kättesaamatult naiselt ja nad sulasid nagu jäätis päikese käes.

Naine tänas passikontrollitöötajat ja torkas passi taskusse.

Selles olid templid kõigist Euroopa riikidest ja Ameerikast; need tähistasid teda risti-põiki läbi kõikide mandrite viinud rännakuid, Antarktika kaasa arvatud, mis hõlmasid kiireid kõrvalepõikeid Aasia, Austraalia, Lõunamere kuulsatel randadel peesitamiseks. Ta oli pidanud passi enam kui korra enne selle kehtivusaja lõppu uue-dama, kuna selles ei jätkunud piisavalt tollitöötajate templite mahu-tamiseks vajalikke lehti. Ta tundis selle üle iseäranis suurt uhkust, nagu sellegi üle, et ta võis välja näha just selline, nagu temalt sooviti; olla see, kelleks olemist temalt eeldati. Täna etendas ta „Piiratud eel-arvega Ameerika turisti“ rolli.

Pagasilindi juurde jõudes libistas ta seljakoti tuikavalt õlalt maha ja kontrollis mobiiltelefoni vaadates kella. Veidi alla kuue tunni väi-kese asja ajamiseks, igati piisavalt aega eeldusel, et mingeid tõrkeid ei teki. Kui tollis aega ei lähe, taksojärjekord liiga pikaks ei osutu, liiklus maanteel A8 liiga tihe pole, mida võis siiski karta, kuna sel aastaajal oli Monte Carlost välja ja linna tagasi pääsemine alati paras õudus-unenägu. *Kui, kui, kui.* Kui ta Londoni lennule ei jõua, on jama majas.

Kostis helisignaali ja pagasilinti läks unnates liikvele.

Vähemasti ei näinud ta oluliselt kehvem välja kui tema ümber tunglevad, lennuväsimusest pikkade nägudega inimesed. Ta kõrv

püüdis kinni võõrkeelseid jutukatkeid saksa, itaalia, araabia ja prantsuse keeles ning ta ei vajanud tõlkijat taipamiseks, et kõik irisevad juba ooteaja pärast. Prantslased ei kiirustanud kunagi ja streikisid alalõpmata millegi pärast. Ta tundis mõttes huvi, mis võiks seekord põhjuseks olla.

Kolmkümmend kaheksa igavikuna tunduvat minutit hiljem sülgas pagasilint välja tema kohvri. Ta tiris selle pingutusest urahtades lindilt maha, toetas raske seljakoti kohvri peale ja järgnes väljapääsu poole suunduvale turistide voole.

Liigu sihikindlalt. Vaata tolliinspektorile silma. Naerata, põgusalt, huuli paotamata, mitte liiga laialt ega liiga enesekindlalt. Käitu ükskõikselt, nagu poleks sul midagi tõestada ega varjata. Nüüdseks valdas ta juba kõiki nippe.

Tollinspektor, kelle juurde ta sattus, oli palju noorem, kui naisele meeldinuks; ta liikmed olid veel puberteedijärgselt vilajad, mis tähendas, et tal oli tema selja taha koondunud vanematele inspektoritele midagi tõestada vaja. Naine eiras nende valvsaid pilke, pani tähele noormehe läikivat otsmikku, seda katvaid vinne ning, kurat küll, siit oli probleeme oodata.

Noormees tõstis käe, andes kõigile mõistetavas keeles märku peatumiseks. „*Avez-vous quelque chose à déclarer?*“

Naise sõrmed kaardusid kohvrisanga ümber ja pigistasid seda. Ta naeratas vabandavalt. „Vabandust, aga ma ei räägi prantsuse keelt.“

Vähemalt see lause vastas tõe. Ta ei rääkinud prantsuse keelt – vähemalt mitte eriti hästi ja kui, siis üksnes hädavajaduse korral. Ja tema algelist prantsuse keelt ei läinud hetkel veel tarvis.

Kuid samas mõistis ta meest liigagi hästi ja päris kindlasti teadis ta viimase sõna tähendust. Mees tahtis teada, kas tal on midagi deklareerida.

Inspektor viipas käega ta kohvri suunas. „Palun, kas ma tohin teie pagasit kontrollida?“ Mehe inglise keel oli tugeva aktsendiga, ta huuled läikisid süljest, kuid vähemasti oli ta viisakas.

Naine heitis rõhutatud pilgu mõne meetri kaugusel asuva väljapääsu suunas. Teisel pool liikumisanduritega uksi nõjatusid

inimesed vastu klaasist ja terasest piiret, õhupallid ja värvikirevad buketid pihkudesse pigistatud. Ta imiteeris vaba käe sõrmedega lehvitamist, ehkki teadis, et teda pole seal keegi ootamas.

Ta pööras pilgu taas inspektori poole ja naeratas uuesti. „Kas see on tõepoolest vajalik? Mu lend hilines ja mul on natuke kiire. Mu sõber on seal väljas mind tunde oodanud.“

Rahulikult. Mõistlikult. Ilma higistamata.

Nahek mehe otsmikul tõmbus kurdu. „See tähendab, et teil pole midagi deklareerida?“

„Ainult seda, et too müüja valetas mulle selle väidetavalt kortsu-
matu pähe ostetud kleidi koha pealt näkku.“

Ta naeris, kuid inspektori ilme jäi kiviseks.

Ta suunas naise viiepega tsooni enda selja taha, lühikesse koridori, mille seina ääres seisid reas metallist lauad. „*S'il vous plaît*. Teine laud.“

Naine ei liikunud endiselt paigast. Uksed libisesid lahti ja ta heitis väljas ootavate inimeste suunas veel ühe pilgu. Nii lähedal ja ometi nii kaugel.

Mees tegi otsekui ta mõtteid lugedes läbimõeldud sammu vasakule, astudes naise ja väljapääsu vahele. Ta viipas tungivalt käsivarrega, jätmata naisele erilist valikut. Rühmas seisvad inspektorid näisid nüüd olukorrale rohkem tähelepanu pöörvavat.

Naine surus alla ohke. Ajas õlad sirgu ja sikutas oma kotti. „Hea küll, aga olge hoiatatud. Ma tulen just kolm nädalat kestnud puhkuselt ja see tähendab, et mu kohvri sisu on sisuliselt üksainus suur mustapesuvirn.“

Taas tõsi. Miamist Atlantasse, LA-sse, Tokiosse, Dubaisse ja Nice'i, lõputute tundide virvarr täis nõmedaid filme ja ligedat lennukitoitu, lärmakaid ja haisvaid hommikuks viina joovaid mehi, sellal kui kõik teised magada üritasid, mööda vahekäiku edasi-tagasi voorivaid lapsi. Tal olid seljas kõige puhtamaks jäänud riided ning ta oli kodust ikka veel tuhandete miilide kaugusel.

Naine laskis sangast lahti ning kohver hakkas keerlema ja kõikumama, tabades kõva kolakaga laua metallist jalga. Las too mees hii-
vab selle raske kobaka ise läbivaatuslauale.

Ta seisis, käed vaheliti ja vaatas, kuidas mees ta kohvri sisu laiali laotas. Ta ei valetanud musta pesu ega selle nõmeda kleidi osas, mis hetkel kokku kägardatud paberkotti meenutas. Inspektor tuhnis ta räpaste teksade ja kortsus T-särkide seas, soris pluuse ja seelikuid. Musta aluspesu puntrani jõudes lõi ta kohvri kinni.

„Näгите?“ küsis naine. „Ainult hunnik musti riideid.“

„Ja teie teine kott?“

Ta õlal tilpnev seljakott, inetu vuhvel Tumi. Naise sisemus tõmbus õõnsaks, kuid ta vaatas mehele kindlalt otsa.

„Ka seal pole midagi. Ei liha, ei juustu ega mõnda meelest läinud puuvilja. Ausõna.“

Ta oli seda ühel korral teinud, lasknud vanal õunal vajuda oma koti põhja, kust hüperaktiivne hagijas selle välja nuhkis, ning ta oli selle eest maksnud neljakümne viie minuti pikkuse ootamisega kõrvetavkuumas Tšiili lennujaamas. Seda viga ei kavatsenud ta enam korrata.

„*Madame*, palun. Ärge sundige mind oma palvet kordama.“

See väike närukael oli seda tõepoolest öelnud. Teda tõepoolest *madame*'iks nimetanud. See vaevu keskkooliga ühele poole saanud jõnglane tekitas naises tunde, et ta on vana ja väeti, rääkides temaga sama hingetõmbe ajal nagu lapsega. Mehe sõnad olid ühtaegu marruajavad ja ohutunnet tekitavad. Naine haakis pöidla seljakoti rihma taha, kuid ei lasknud sellest lahti.

Ja ometi, mis valikud tal olid? Ta ei saanud jooksu pista, mitte nende vanemate inspektorite nähes. Mitte selle poolpuberteetikust pikkade ritsikakoibadega jõnglase eest. Too saaks ta poole sekundiga kätte.

Ta kinnitas endale, et seljakotist pole neil midagi leida. Just seda oli türklastest mees talle silmapilgutuse ja naeratusel kinnitanud, öelnud, et keegi ei saa teada. Ta oli vandunud, et naine kulgeb tollist sujuvalt läbi. Ja just seda oli ta palju-palju kordi teinud.

Ja seljakotti järjekordse teatraalse ohke saatel käsivarrelt maha libistades lootis ta kogu hingest, et mees ei valetanud. „Palun tehke kiiresti.“

Inspektor võttis koti ta sõrmede vahelt ning tühjendas lauale. Ta võttis kätte paberköites raamatu ja kortsunud ajakirjad, pooliku jaapanikeelsete etikettidega pähklikpakendi, rahakoti ja lukuga pauna, selles olid kõvasti kasutamist leidnud kosmeetikatarbed, mis polnud iialgi naise nägu puudutanud. Noormees ladus esemed järgemööda läikivale metallpinnale, kuni need moodustasid pika korraliku rea. Seljakott rippus tühja ja lõdvana ta käes.

Naine kergitas kulmu. *Näete ise?*

Kuid siis tegi mees midagi niisugust, mida naine polnud oodata osanud. Ta keeras seljakoti põhja üles, lihtsalt... lasi sel õhus rippuda. Lauale pudenesid purukesed. Luitunud tšekk liugles põrandale.

Ja siis see kostiski, tuhm, kuid selgesti eristatav sahisev heli, ootamatu raskus sundis ta käsivarrelihaseid pingule tõmbuma, nagu oleks miski seljakotis liigahtanud.

Kuid midagi enamat sealt välja ei kukkunud. Seljakotil ei olnud sisetaskuid.

„Mis see oli?“

„Mis asi?“ Naine osutas peksleva südamega laual olevatele asjadele. „Kas ma võin need nüüd tagasi panna? Ma pean tõepoolest minema.“

Inspektor silmitses teda pikas ja raskes vaikuses, mis meenutas hinge kinnipidamist.

Naise oma.

Mees virutas seljakoti lauale ja naine võpatas, kui inspektor oma käe sügavale, kuni küünarnukini sinna sisse surus. Ta kobas külgi ja põhja, libistas sõrmedega üle odava polüestrist voodri. Mehe ilme muutumine andis naisele märku, et ta oli sahina põhjustaja leidnud.

Ta kõhulihased tõmbusid pingule. „Vabandust. See on naeruväärne. Andke see tagasi.“